

Косйо. (Като на сжн) Сжщинските негови очи! . . . ба-
щичко!

Калина. Детето нали на баща си ще прилича.

Косйо. Защо да не прилича на тебе!

Калина. Че като прилича на него?

Косйо. И всеки път да ми напомня за него Той,
гдето живота ми седем години е измжчвал?

Калина. Че тогаз?

Косйо. Защо си го повела с себе си?

Калина. (Жестнато.) Как! Без детето си да тржгна!

Косйо. (Смекчен.) Хайде Калино да му го повжрнем.
Ние други рожби от сжрдце ще си имаме.

Калина. (Хванала глава с две ржце, гледа потресено огжня.)

Косйо. Други рожби от туй по хубави: на тебе и мене
да си приличат. В наша кржв и род да са сродени; в наша-
та вера да са кржстени

Калина почва да се заджхва. Прехапва си устните и
оборва глава.

Джлго мжлчание.

XII

Баба Краса доловила, че между младите става нещо не
добро, влиза.

Чува се мяукането на кукумявката.

Баба Краса. (Вслушана в гласа на кукумявката) Не намяука-
ли се, проклетнице!

Мжлчание.

Мяукането се дочува пак.

Баба Краса. [Приближава се до Калина] Калино, Калино?

Калина. [Прегржща детето си и заплаква]

Косйо. Кажй й, бабо Красо. Кажй й да разбере. . . .
защо да му не вжрнем детето? Ей, аз махвам ржка на
страдания и мжки. . . . Тжй ми се поотвори сжрдце. . . . Е,
век аз й прощавам всичко, всичко, ама едно не мога. . . . Само
едно не мога. . . . Не мога туй дете при нас да гледам. . . .

Б. Краса. (Кжм Калина) Че ако е само до детето, Кали-
но, щом е до детето, лесно е. Ще му намерим колая.

Косйо. Нищо друго, бабо Красо. . . .

Б. Краса. Гледай ти! . . . Амчи и ти, Косйо. . . .

Косйо. Как, бабо Красо! Очите му. . . . Очите му да
не бяха таквизи. . . . А то. . . . (Като се смисля. — го тжрся се и свеж-
да глава). Цял живот да ми напомня за него. . . . За мечкаря. . . .
Ох, не мога! . . . Аз искам дом, мой дом да имам. . . . Нищо
за миналото да ми не припомня. А то! . . . Не сжм ли прав,
бабо Красо?